

Arrest

nr. 133 435 van 19 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 29 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), en houdende een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), alle beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 juni 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 augustus 2014 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 september 2014.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. GOEGEBEUR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), en houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 juni 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“(...)verlaten van 18 juni 2014 en het inreisverbod van dezelfde datum, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen middel tegen deze beslissingen aanvoert, zodat het beroep gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing onontvankelijk voorkomt.

In de mate dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift de opheffing en opschorting vraagt van het inreisverbod en het bevel om het grondgebied te verlaten, dient erop gewezen te worden dat de Raad in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd om enige opheffing of opschorting te verlenen. Bovendien wordt erop gewezen dat wat het inreisverbod betreft, artikel 74/12 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat de gemachtigde van de staatssecretaris bevoegd is om een inreisverbod op te heffen of op te schorten. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep de opschorting of opheffing van de tweede en derde bestreden beslissing tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

De eerste bestreden beslissing betreft een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

In de mate dat de uiteenzetting van de verzoekende partij als een middel kan beschouwd worden, dient te worden vastgesteld dat zij zich beperkt tot het herhalen van de elementen die zij als buitengewone omstandigheid in haar aanvraag naar voren heeft gebracht en vervolgens stelt dat wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Er dient op gewezen te worden dat in de eerste bestreden beslissing niet alleen uiteengezet wordt waarom de verschillende elementen die de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd, niet als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden, maar dat de verzoekende partij met haar kritiek tevens blij geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, waarbij het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De verzoekende partij lijkt zodoende niet aannemelijk te maken dat in de eerste bestreden beslissing ten onrechte gesteld wordt dat de aanvraag onontvankelijk is wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden.

Het enig middel lijkt, in de mate dat van een middel sprake is, ongegrond.”

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies

wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 22 september 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 4 november 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 10 september 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP dringt enkel aan wat betreft artikel 9bis. Zij verwijst naar haar motivering: VzP is 3 jaar in België, heeft geen band meer met haar thuisland, is goed geïntegreerd, zij is moeten vluchten om politieke redenen zoals aangegeven in haar verzoekschrift.”

2.5. Voor zover de verzoekende partij op 22 september 2014 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift gedeeltelijk herhaalt en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 10 september 2014, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. De verzoekende partij herhaalt immers enkel de beweerde buitengewone omstandigheden die zij bij haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft aangevoerd, waarvan de bestreden beslissing enerzijds stelde dat het geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn en waarvan de beschikking anderzijds vaststelde dat de grieven van de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet op concrete wijze weerlegde.

Het middel is niet gegrond.

2.6. Het beroep is onontvankelijk wat de tweede en de derde bestreden beslissingen betreft. Het middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep is onontvankelijk wat de tweede en de derde bestreden beslissing betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET